

Społeczność Chrześcijańska PUŁAWSKA

- rys historyczny

Początki naszego Kościoła sięgają roku 1921. Jego przedwojenna działalność koncentrowała się na Kresach Wschodnich, a centrala znajdowała się w Kobryniu. Po zakończeniu działań wojennych czołowi działacze Kościoła: Jerzy Sacewicz, Bolesław Winnik, Mikołaj Korniluk zamieszkali w Olsztynie. Olsztyn i Lidzbark Warmiński stały się głównymi ośrodkami działań ówczesnego Zjednoczenia Kościołów Chrystusowych Wyznania Ewangelicznego w Polsce, zarejestrowanego przed wojną reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego. W listopadzie 1946 roku Ministerstwo Administracji Publicznej wyraziło oficjalną zgodę na wznowienie jego działalności¹.

Staraniem zarządu Kościoła, dzięki pomocy zamieszkałego w Stanach Zjednoczonych Konstantego Jaroszewicza, zakupiono w 1947 roku zniszczony w 80% budynek mieszkalny przy ul. Puławskiej 114. Natychmiast przystąpiono do odbudowy. Z Olsztyna do Warszawy przeprowadza się Aleksander Jurkowski, by kierować pracami budowlanymi. Wspomaga go w tym Mikołaj Kobus – gospodarz budynku, który przyjechał tu z Białostoczczyzny.

Już w styczniu 1948 roku zamieszkuje na Puławskiej 114 Jerzy Sacewicz². W prowizorycznie urządzonej jego mieszkaniu odbywają się pierwsze nabożeństwa. W lutym '48 zostaje tu przeniesiona centrala ZKCh. 18 kwietnia 1948 roku następuje uroczyste otwarcie centrali i sali modlitewnej na pierwszym piętrze (od strony ul. Puławskiej) – kaplicy Kościoła Chrystusowego w Warszawie. W sierpniu 1948 roku odbywa się tu XII Ogólnopolski Zjazd Zjednoczenia Kościołów Chrystusowych, a w listopadzie kurs dyrygentury.

Do Warszawy sprowadzają się kolejne wierzące rodziny, m.in. Winnikowie. Zostaje tu przeniesione Seminarium Teologiczne z Lidzbarka Warmińskiego. Zbór szybko się powiększa, funkcję przełożonego pełni Jerzy Sacewicz.

Jerzy Sacewicz
– założyciel i pastor zboru
w latach 1948–1981

Aresztowania i problemy

19 września 1950 roku to czarna data w dziejach nie tylko zboru warszawskiego i ZKCh, ale wszystkich zborów i Kościołów. Nastąpiły liczne aresztowania działaczy kościelnych, m.in. Jerzego Sacewicza (polecamy jego „Notatki powięzienne”, opublikowane w Słowie i Życiu nr 3/4 i 5/6 z roku 1992, dostępne również na www.slowoizycie.pl) i Bolesława Winnika. Rodziny przez wiele miesięcy nie mają z nimi żadnego kontaktu, nie wiedzą nawet, gdzie przebywają.

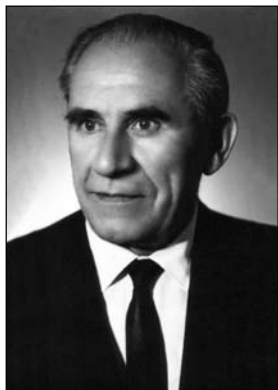
Oskarżenia są bezpodstawne, ale bardzo poważne, ze szpiegostwem włącznie. Kaplica i kancelaria na Puławskiej zostają opieczętowane, a kościelne konta bankowe zablokowane.

Kaplica na parterze miała być wykończona i otwarta 1 grudnia 1950 roku, ale aresztowania to uniemożliwiają. Kościołowi zostaje odebrane prawo odbudowy³. Dokwaterowano lokatorów nie związanych z Kościołem. Przez dwa lata nabożeństwa odbywają się w mieszkaniach prywatnych albo w kaplicy przy Al. Jerozolimskich.

Rok 1948. Puławska 114 w trakcie remontu.
Jest już sztyl Kościoła przy wejściu od ul. Puławskiej.
Nie ma jeszcze tej części budynku, w której docelowo miała mieścić się kaplica
(na prawo od wejścia przy słupie ogłoszeniowym)

W 1952 roku sprowadza się z Gdańska do Warszawy Paweł Bajeński, wiceprezes Zjednoczenia Kościołów Chrystusowych. On również był aresztowany, ale ze względu na stan zdrowia opuścił więzienie wcześniej. W imieniu zarządu Kościoła zabiega o odpięczętowanie kaplicy i wznowienie prac budowlanych.

Paweł Bajeński

W 1953 roku, po ponad trzyletnim pobycie w więzieniu, powraca Jerzy Sacewicz i Bolesław Winnik. W tym też roku Zjednoczenie Kościołów Chrystusowych wchodzi w skład nowo powstającego Zjednoczonego Kościoła Ewangelicznego w PRL. „Puławska” jest odtąd II Zborom ZKE w Warszawie. Jerzy Sacewicz, decyzją zebrania członkowskiego, zostaje zatwierdzony na stanowisku przełożonego zboru, zajmowanym przez niego od 1948 roku. Jego zastępcą jest Witold Omeljanowicz. W skład Rady Zborowej wchodzi ponadto: Bolesław Winnik, Stanisław Adamus, Paweł Bajeński.

Bolesław Winnik

Początek lat 60. jest okresem bardzo trudnym. Rozbieżności wśród przywódców, grożące rozbięciem zboru, doprowadzają do ustanowienia przez zarząd ZKE komisarycznego przełożonego Zboru w osobie Kazimierza

Murantego (pełni tę funkcję od 1962 do 1965 roku⁴). Kres zaistniałym problemom kładzie zebranie członkowskie 16 maja 1965 roku, które wybiera na przełożonego zboru Jerzego Sacewicza. Jego zastępcami zostają: Paweł Bajeński, Bolesław Winnik, Witold Omeljanowicz. Do Rady Zborowej wchodzi ponadto: Stanisław Kazimierski, Mikołaj Kobus, Aleksy Lewczuk.

Nowe pokolenie

Jesienią 1965 roku, po studiach teologicznych w USA, powraca Jerzy Bajeński. Przyczynia się do ożywienia nie tylko rodzinnego zboru, ale i ogólnokościelnej pracy młodzieżowej.

Rok 1967 to kolejna ważna data. Zgodnie z pierwotnym zamiarem kaplica zostaje przeniesiona z pierwszego piętra na parter od strony ul. Malczewskiego. Zbór stopniowo odzyskuje mieszkania, przeznaczając je na klasy dla szkoły niedzielnej i pomieszczenia biurowe.

Lata 70. to okres ożywionej działalności kolejnego pokolenia – studentów Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej. W pomieszczeniach piwnicznych powstaje klub młodzieżowy „Pod kazalnica”. Do Rady Zborowej wchodzi: H. Ryszard Tomaszewski i W. Andrzej Bajeński. Piotr Karel (aktualnie pastor zboru w Kołobrzegu) organizuje zespół wokalny-instrumentalny „Żywe Kamienie”. Andrzej Bajeński zdobywa uznanie jako kaznodzieja, 27 maja 1979 roku zostaje ordynowany, a 14 czerwca 1981 roku zebranie członkowskie powołuje go na przełożonego zboru. Jerzy Sacewicz przechodzi na emeryturę po 60 latach pracy w Kościele, otrzymując tytuł Honorowego Przełożonego Zboru. Do końca swoich dni (zmarł 15.08.1986 r.) uważnie, ale i bardzo przyjaźnie śledzi poczynania swojego następcy. Nie kryje swoich obaw, ale i nie szczędzi pochwał.

Nowa epoka

Lata 80. to nowa epoka w dziejach zboru. Zmienia się sytuacja społeczno-polityczna kraju i zmienia się przywództwo w zborze. Otwierają się nowe możliwości. Andrzej Bajeński, jako przełożony zboru, wprowadza wiele zmian. Z jego inicjatywy zbór przyjmuje nazwę własną „Chrześcijańska Społeczność”. Zmienia się styl nabożeństw, sposób działania Rady Zborowej, metody pracy. Powstaje zespół etatowych pracowników. Janina Adamus prowadzi zborowe biuro. Pastorami pomocniczymi zostają: Kazimierz Barczuk, Bronisław Hury i Władysław Dwulat.

Dynamicznie rozwija się działalność młodzieżowa. Przy dużym udziale „Puławskiej” zostaje zakończony pierwszy etap budowy ośrodka w Ostródzie (dziś Ostróda Camp) i 3 lipca 1983 roku następuje uroczyste otwarcie.

Puławska 114, rok 2006. Festyn kończący akcję „Przyjaźni ludziom”

Pierwsza kaplica mieściła się na I piętrze (wejście od Puławskiej). Na zdjęciach migawki z lat 60.

W związku z pogłębiającym się kryzysem gospodarczym prowadzona jest szeroko zakrojona działalność charytatywna. Zbór jest odbiorcą i dystrybutorem darów, nadsyłanych z zagranicy głównie za sprawą mieszkającego w Kanadzie Jerzego Bajeńskiego.

„Puławska” jest inicjatorem wielotysięcznych, międzywyznaniowych, ogólnopolskich, konferencji młodzieżowych oraz Forum Współpracy Chrześcijań i Warszawskiego Festynu Chrześcijańskiego, współorganizatorem Marszu dla Jezusa, koordynatorem ewangelizacji satelitarnej Billy Grahama. Stąd też głównie rekrutuje się personel obozów letnich i zimowisk.

Od marca '85 do grudnia '93 co miesiąc ukazuje się „Zborownik” – kilkustronicowy zborowy biuletyn, zawierający refleksję od pastora i terminarz wydarzeń.

Od stycznia 1994 jest to już miesięcznik formatu A4 pt. „Gazeta Chrześcijańska”, na której łamach każdy może wykazać się swoimi literackimi zdolnościami. Pierwszy numer miał zaledwie 4 strony, kolejne do 24. Oczekiwania czytelników i wymagania edytorskie rosły,

entuzjazm i możliwości redaktorów-wolontariuszy słabły. Póki co, od czerwca '07 czasopismo się nie ukazuje.

Powstaje też studio programów audio i video. Rozwija się sprzedaż literatury chrześcijańskiej. Zmiany polityczne pozwalają odzyskać lokal po warzywniaku, w którym powstaje „Biblos” – jedna z pierwszych w Polsce księgarni chrześcijańskich (uroczyste otwarcie 9.09.1991 r., funkcjonowała do roku 2006).

Zbór prowadzi szeroko zakrojoną działalność ewangelizacyjną. Akcja „Biblia pod namiotem” (1987-1991) obejmuje 20 miast. Jej efektem jest m.in. powstanie zboru w Ciechanowie i Płocku.

Stacje misyjne i nowe zbory

Ciechanów: W styczniu 1989 roku przeprowadzają się tam Bożena i Krzysztof Pietrzakowie. W 1992 roku zastępują ich Mariola i Krzysztof Zarębowie. W 1996 roku stacja misyjna w Ciechanowie staje się samodzielnym zborom.

W dniach 13–15 sierpnia 1948 r. na Puławskiej odbył się XII Ogólnopolski Zjazd ZKCh

Święto Żniw 1968 – w kaplicy na parterze

30-lecie zboru, rok 1978

Płock: Początki sięgają roku 1989. Funkcję kierownika stacji misyjnej pełnili kolejno: Tadeusz Dworakowski, Jacek Kozielski (od września 1994) i Tytus Pikalski (od stycznia 1996). Od 1 stycznia 2000 r. samodzielny zbor, aktualnie pastorem przełożonym jest Jarosław Wasiak.

Grudziądz: W lutym 1989 roku przeprowadza się tam Tytus Pikalski. Wcześniej zamieszkała tam rodzina Łacińskich. W czerwcu 1989 r. zostaje tam oficjalnie zarejestrowana stacja misyjna „Puławskiej”, a w 1991 staje się samodzielnym zborom.

Łódź: W 1991 roku kilkunastoosobowa grupa z Łodzi, pod przewodnictwem Fryderyka Domaradzkiego, przyłącza się do „Chrześcijańskiej Społeczności” w Warszawie i funkcjonuje jako stacja misyjna tego zboru. W roku 1993 zostaje przekształcona w samodzielny zbor Kościoła Zborów Chrystusowych.

Sandomierz: Niezależna, 15-osobowa grupa wierzących, której początki sięgają roku 1988, powstała w wyniku działań ewangelizacyjnych Adama Byry, decyduje się na przyłączenie się do Kościoła Zborów Chrystusowych. Od czerwca '95 działają jako stacja misyjna „Puławskiej”, a od lipca 1995 jako autonomiczny zbor.

Radom: Stacja misyjna „Puławskiej” zaistniała tam oficjalnie z dniem 1 września 2001. Jej kierownikiem został pastor Tytus Pikalski. Było to już jego trzecie pionierskie zadanie zakładania zboru. Wcześniej skutecz-

nie robił to już w Grudziądzu i Płocku. Od roku 2007 jest to autonomiczny zbor pod nazwą Społeczność Chrześcijańska w Radomiu.

Lublin: Wspólnota „Hosanna”, powstała w roku 1993 w wyniku działalności Kurta Kuli – misjonarza z Calvary Chapel z Kalifornii (USA), w grudniu 2001 przystępuje do Kościoła Zborów Chrystusowych, stając się formalnie stacją misyjną „Puławskiej”, a od roku 2002 samodzielnym zborom pod przewodnictwem Marka Charisa.

Grójec: Działania ewangelizacyjne w tym mieście nie przynoszą oczekiwanych rezultatów. Utworzona tam w roku 1987 stacja misyjna, po kilka latach zostaje zlikwidowana, a zakupiona nieruchomości sprzedana.

Dystrybucja darów na podwórku przy kaplicy. Dziś podwórka już nie ma, zostało zabudowane pod kaplicę

Problemy lokalowe

W 1986 roku obowiązki administratora przejmuje Bronisław Hury. Jego staraniem odzyskano prawo własności do zakupionej w 1947 roku nieruchomości przy ul. Puławskiej 114 (utracone na podstawie tzw. Dekretu Bieruta z 26.10.1945 r.).

W zborze przybywa wiernych i zaczyna być ciasno. W maju 1982 r. zebranie członków jednomyślnie podejmuje „uchwałę o budowie nowego dużego obiektu – sali modlitwy oraz budynku administracyjnego, które zaspokoilyby potrzeby zboru a też stwarzały szanse rozwoju”⁵. Rozpoczęto oficjalne starania o przydział odpowiedniej działki pod budowę obiektu sakralnego dla potrzeb II Zboru ZKE. We wstępnych założeniach przewidywano ogółem 1120 m² (w tym część sakralna 450 m²). W marcu 1986 roku, w wyniku rozmów przedstawicieli ZKE (E. Czajko i R. Tomaszewski) z wiceprezydentem Warszawy, „Uzgodniono celowość budowy wnioskowanego obiektu”⁶, co dało podstawę do ubiegania się o kolejne wymagane prawem decyzje. Starano się o teren przy ul. Merliniego róg Okolskiej (naprzeciwko Puławskiej 114). Władze miasta odpowiedziały, że teren ten przeznaczony jest pod zieleń parkową (do dziś jest niezagospodarowany). Wskazano, jako „rozważenia godne”, następujące rejony: wschodnia część Skoczni, południowo-zachodni zbieg ulic Komarowa i Raclawicka oraz zaplecze Dzielnicowego Urzędu Spraw Wewnętrznych przy ul. Malczewskiego róg Tynieckiej. Zbór wybrał okolice Skoczni. Niestety, z różnych względów te plany nie mogły być zrealizowane.

Zupełnie nowatorskim posunięciem w polskich kręgach ewangelicznych były dwa poranne niedzielne nabożeństwa. Wymagało to sporego wysiłku organizacyjnego i rezygnacji z przyzwyczajień, ale było doraźnym rozwiązaniem problemu za małej kaplicy. Brak realnych szans na budowanie nowego obiektu skłonił do rozbudowy parteru Puławskiej 114 – powiększenia istniejącej kaplicy przez zabudowanie podwórka. Odpowiedzialnym za realizację projektu był Bronisław Hury. Otwarcie i poświęcenie nowej kaplicy miało miejsce 27 września 1992 roku – był to bardzo szczególny Dzień Dziękczynienia. Nowa kaplica, mająca około 250 m² była trzykrotnie większa. W niedzielne poranki znowu wszyscy mogli być razem na jednym nabożeństwie o godzinie 10:00, ale tylko do października '95, kiedy to

Uroczystość 40-lecia „Puławskiej” (1988 r.) w wynajętym Kościele Ewangelicko-Augsburskim przy ul. Puławskiej 2. Na zdjęciu członkowie ówczesnej Rady Starszych (od lewej): W. Andrzej Bajęński, Mikołaj Kobus, Moner Shaded, Janusz Ekonomiuk, Krzysztof Pietrzak, Włodzimierz Jakoniuk, Bronisław Hury, Władysław Dwulat, Krzysztof Leśnik, Michał Weremiejewicz

– ze względu na rosnącą frekwencję – powrócono do dwóch niedzielnych nabożeństw, co jest nadal praktykowane. W maju 1996 frekwencja na niedzielnych nabożeństwach przekroczyła liczbę 400, po roku – w czerwcu 1997 zbliżyła się do 500. Zaczynało być tłoczno na obydwu nabożeństwach. Przez pewien czas próbowano organizować trzecie „niedzielne” nabożeństwo w sobotni wieczór, co nie rozwiązywało problemu.

„Puławska” i „Północ”

Rada Starszych jednomyślnie podejmuje decyzję o organizowaniu regularnych nabożeństw w północnej części prawobrzeżnej Warszawy. Ich uczestnikami będą przede wszystkim mieszkający tam członkowie SCh. Główne kazania mają być takie same, wspólna Rada Starszych, wspólna kasa.

Lata 80. Kaplica przed rozbudową

Pierwsze nabożeństwo odbywa się we czwartek, 8 marca 2001 roku, w wynajętej sali hotelu „Pod Grotem”⁷. To początek regularnych nabożeństw w tej części Warszawy pod kierownictwem pastora Krzysztofa Zaręby. Oficjalna inauguracja ma miejsce 28.10.2001 r. w sali konferencyjnej Daewoo. W ten sposób warszawski zbór zaczął spotykać się w niedzielę trzykrotnie i w dwóch miejscach: na Puławskiej o 9:30 i o 11:30 oraz o 10:30 po drugiej stronie Wisły – w wynajętym pomieszczeniu na ul. Jagiellońskiej. Te dwa miejsca zgromadzeń dzieli około 15 km.

Taki układ wymaga więc dużego wysiłku organizacyjnego, zwłaszcza że przyjęto zasadę, że na wszystkich trzech nabożeństwach będzie to samo kazanie. Trzeba zrezygnować z niektórych przyzwyczajień, pogodzić się z nieoglądaniem starych znajomych. To nadal był jeden

zbór, ale zgromadzający się w dwóch miejscach i praktycznie podzielony.

Po roku Rada Starszych podejmuje kolejne decyzje. Uznano, że nadszedł czas na usamodzielnienie społeczności zgromadzającej się w północnej części. Na ogólnym zebraniu członków 4 stycznia 2004 podjęto uchwałę o przekształceniu ChS „Północ” w autonomiczny zbór. Na pastora przełożonego tej społeczności zostaje powołany Krzysztof Zaręba, a do Rady Starszych: Andrew Edwins, Krzysztof Falaciński, Jerzy Kosieradzki, Andrzej Mazanek i Grzegorz Widawski. Proces reorganizacji trwa do września 2004 roku.

Zmiana przywództwa

Po 25 latach przewodzenia warszawskiemu zborowi Andrzej Bajeński rezygnuje z funkcji pastora przełożonego „Puławskiej”. Niewątpliwie ma to związek z jego działalnością ogólnokościelną i z funkcją Prezbitera Naczelnego, którą Synod powierzył mu jesienią 2000 roku. 19 września 2004 roku, podczas dorocznego Święta Dziękczynienia w sali konferencyjnej Hotelu Gromada, odbywa się uroczyste wprowadzenie w urząd nowych pastorów przełożonych: Krzysztofa Zaręby na „Północy” i Zbigniew Tarkowskiego na „Puławskiej”. Towarzyszy temu podziękowanie pastrowi W. Andrzejowi Bajeńskiemu za 25 lat przewodniczenia zborowi.

Kościół a zbór

Zbór na Puławskiej i centrala Kościoła są historycznie nierozłączne, a ich działania przeplatają się. Założeniem zboru był w zasadzie zarząd Kościoła, który z Olsztyna przeniósł się do zakupionego przez Kościół jako całość budynku w Warszawie. Tu przeniesiono też Seminarium Teologiczne z Lidzbarka Warmińskiego. Centrala Kościoła firmowała też wydawane od 1948 roku czasopismo „Jedność”. Po odzyskaniu w 1987

Pastorzy: Krzysztof Zaręba, W. Andrzej Bajeński, Zbigniew Tarkowski

roku prawa własności, jako właściciela nieruchomości przy Puławskiej 114 wskazano II Zbór ZKE.

Gdy po reorganizacji ZKE w 1988 zaistniała potrzeba lokali biurowych dla centrali Kościoła Zborów Chrystusowych, zarząd Kościoła sfinansował zakup trzech mieszkań, do których wykwaterowano lokatorów z Puławskiej 114, pozyskując w ten sposób lokale na biura kancelarii Kościoła i agend ogólnokościelnych.

Z członków „Puławskiej” rekrutuje się większość dyrektorów ogólnokościelnych agend. Michał Weremiejewicz został dyrektorem Korespondencyjnego Seminarium Biblijnego (obecnie Chrześcijańskiego Instytutu Biblijnego), powołanego w 1984 przez ugrupowanie Kościoła Chrystusowego ZKE. Alicja Lewczuk – dyrektorem agendy katechetycznej „Świat Dziecka” (działającej do końca 2006 roku). Ryszard Tomaszewski – redaktorem naczelnym ogólnokościelnego czasopisma „Słowo i Życie” (od 1995 roku jest nim Bronisław Hury), Kazimierz Barczuk – dyrektorem Misji „Poślij Mnie. Ośrodek Katechetyczno-Misyjny „Ostróda Camp” również był zarządzany m.in. przez członków „Puławskiej”: Władysława Dwulata i Kazimierza Barczuka.

Nazewnictwo

Na przestrzeni 60 lat historii „Puławskiej” było wiele zmian formalno-organizacyjnych. Niezmienna pozostała jedynie nazwa ulicy, przy której zbór ma siedzibę. Choć można podawać w wątpliwość i to, gdyż naróżny budynek, oznaczony jako Puławska 114, właściwie nie sięga Puławskiej, a kaplica jest zdecydowanie od ulicy Malczewskiego. Warto zatem, dla porządku, przytoczyć kolejne nazwy Kościoła, którego „Puławska” była częścią:

- 1948-1953 – Zjednoczenie Kościołów Chrystusowych Wyznania Ewangelicznego w Polsce, którego początki sięgają roku 1921.
- 1953-1988 – Zjednoczony Kościół Ewangeliczny, grupujący pięć pokrewnych wyznań: Kościół Chrześcijan Wiary Ewangelicznej,

Obecna kaplica, powstała przez zabudowanie podwórka

fot. N. Hury

Kwiecień 2008. Od lewej: Danuta Ryżyk, Jerzy Sacewicz jun., Jerzy Bajęński i Gertruda Kobus prezentują zdjęcie z uroczystości otwarcia kaplicy w 1948 r., w której osobiście uczestniczyli

Zjednoczenie Kościołów Chrystusowych, Zjednoczenie Wolnych Chrześcijan, Związek Ewangelicznych Chrześcijan i Związek Stanowczych Chrześcijan. „Puławska” zwano wtedy II Zborem ZKE w Warszawie, a od 1981 Chrześcijańską Społecznością.

- 1988-2004 – Kościół Zborów Chrystusowych (KZCh) – taką nazwę przyjęło ugrupowanie Kościoła Chrystusowego po samorozwiązaniu ZKE.
- Od 2005 – Wspólnota Kościołów Chrystusowych (WKCh). W lipcu 2004 na Synodzie KZCh przyjęto uchwałę o zmianie nazwy, by podkreślać autonomię

zborów jako lokalnych Kościołów. Przyjęto również zasadę, że w nazwach własnych zborów pierwszym członem będzie Kościół albo Społeczność. Aktualna nazwa zboru brzmi zatem: WKCh Społeczność Chrześcijańska „Puławska”.

Powyższe opracowanie jest bardzo skrótowym opisem 60 lat dziejów Społeczności Chrześcijańskiej „Puławska”. Z założenia miało to być przybliżenie okresu, którego nie może pamiętać większość aktualnych członków zboru. Ostatnie 15 lat z pewnością wymagałoby szerszego potraktowania, na co nie pozwala skromność łamów tego czasopisma. Ponadto ten okres mamy jeszcze w pamięci, sporo też można wyczytać na stronie internetowej www.schpulawska.pl, na łamach *Gazety Chrześcijańskiej* czy *Słowa i Życia*.

NINA HURY

Fotografie: archiwum SiŻ

Przypisy:

1. Pismo MAP l.dz. V.W.Ch. 3544/46 z dnia 16.11.1946 r., archiwum kancelarii WKCh.
2. Paweł Bajko, *Z dziejów Kościoła Chrystusowego w Polsce*, Polish Christian Ministries, 2001.
3. Pismo – odwołanie ZKCh z dn. 21 VII 1951 do Ministerstwa Budownictwa (ZKCh 9/293), archiwum kancelarii WKCh.
4. „Słowo i Życie” nr 1/2004, *Do końca aktywnie. Wspomnienie o prezb. Kazimierzu Murantym*.
5. Wyciąg z protokołu zebrania członków II Zboru ZKE w Warszawie, ul. Puławska 114, odbytego w dniu 9 maja 1982 roku (w podpisie Sekretarz Rady Zborowej Aleksy Lewczuk), archiwum kancelarii WKCh.
6. Protokół uzgodnień zamierzeń inwestycyjnych z dnia 12.03.1986 roku, archiwum WKCh.
7. „Gazeta Chrześcijańska”, marzec 2001.

fot. N. Hury

Święto Dziękczynienia – jubileusz 60-lecia SCh „Puławska”, Hotel Gromada, 5.10.2008